

ההקנאים

- הזעזוע המשיחית
- של מילחמת ששת הימים היה הזרע
- הרב צבי יהודה קוק הישקה אותו בפסוקים מהתנ"ך
- המיליונרים שובינסקי ובן ציון מימנו
- יגאל אלון ואריק שרון סיפקו גיבוי פוליטי ללווינגר וחבריו
- הנוער מתוסכל של הכיפות הסרוגות היה ל"גוש אמונים"

על אחד הזחל"מים החיילים הסתדרו ליציאה, מכורבלים בשמיכות מחמת צינת הבוקר, כשביקש המפקד לדומם את המנור עים ולהקשיב לדברי הרב. "איש לא רשם את הדברים אך הכ זכורים לחיילי היחידה. אחרי שעוב, החר ליפו ביניהם רשמים ואף התוכחו בעיקר בות הדברים ששמעו. קשה היה לשכוח את תמונת ערפילי השחר ההוא: החיילים בשמיכות, צילומיו המגוחכים של המלך חוסיין וקולו החד והגבהה של הרב הראשי לצה"ל. הוא סיפר על הטבח שעשו הערבים בכפר-עציון ב-1948 ובחרון ב-1929. הוא דרש מהחיילים, אנשי יחידת מילואים, לא לחמול על המרצחים — איש אשה ונער. בדבריו שולבו הפסוקים, זכור את אשר-עשה לך עמלק, שפוך חמתך על הגויים. הרב תיאר בהתלהבות את ירושלים ששחררה לפני שעות ספורות, את הרהיבת ואת הכותל המערבי, היכל החרב שילוב פסוקי מיקרא כמו, ויפוצו אויביך, הגדיל אדוני לעשות עם אלהי ועוד. נאומו נמשך פחות מעשר דקות... הרב גורן הטיל על שומעיו הצעיריים חובות תחיות עמוקות, כאילו לא מדובר כלל במציאות רצינואלית של מדינה קטנה שצריכה לתמרן עצמה כדי לחיות באיזור, אלא בצווים קדושים מימי קדם, שהוטלו על עם בחירה בדרך הגאור לה השמימית..."

ראשוני הכיפות הסרוגות חיפשו בסוף שנות ה-50 ישיבה שבה יוכלו להמשיך את לימודיהם במסגרת על-תיכונית. ישר בת מרכז הרב בירושלים ונראתה להם הולמת. בישיבה זו נרקם קשר חסרי

שעלה השחר, הגיע לפתע הרב הצבאי הראשי, שלמה גורן. האור רק החל להביקע וקשה היה להבחין בדמות המזוקנת של הרב. "באותו לילה, אחרי הצות, התארגנה יחידת הסיוור כדי להמר שיד בראש הטור לעבר חברון. עוד לפני הכיפורים, כאשר נוסד גוש-אמונים ואני שאלתי את עצמי איפה הם היו במשך שבע שנים מאז 1967. כאשר שירתתי אחרי מילחמת יום-הכיפורים מעבר לתעלה, נדהמתי מזה שהיו מי שקראו למקום "ארץ גושן". היתה שם גם "ישיבת גושן". פתי אום האדמה הרחוקה הזאת, הפכה כמעט למולדת. אני עקבתי אחריהם בקפדנות בשטחים הכבושים, והדבר הנורא ביותר שראיתי במשך 15 שנה היה בזה שגוש-אמונים קבע אמות מידה דתיות. רבניו קוראים לתושבים הערביים בשטחים "גרתושב". הם רואים בערבי זר, ארעי, באחד מעיי תוני הגוש קראתי כתבה שקבעה, כי הערבים נפלטו לכאן ממדי בריות ערב — ועליהם לשוב אליהם. וזאת בהחלט האווירה המלווה את גוש-אמונים, את השקפתיו ומעשיו.

הדבר הנורא בסיפוח-החזית הוא בכך שנוצר מצב בלתי אפשרי לאנשים כמוני. זהו מצב של בניין קלפים מורכב, שבו ויתור קטן בגדה ימנית את תל-אביב, נוצרה בשנים האחרונות פריסה גדולה של צה"ל בגדה המערבית. במחנות צה"ל שפוגו בתוככי הקריהירוק בנו שיכונים ולצה"ל כבר אין לאן לחזור. נוצר מצב סגור ללא אפשרות חזרה ממנו. ישראל קשרה את עצמה לגדה המערבית במכוון. כיום, שליש מהגדה תפוס עלידי מיתקני צה"ל.

המסקנה האישית שלי מכל סיקור ובחינת פרשת גוש-אמונים נים מביאה אותי למצוקה, שאני וחברים שלי החושבים כמוני — ואני רואה את עצמי כפטריוט לא פחות מאנשי גוש-אמונים — מנוטלים. כי ברנע שהאידיאה הפוליטית-משיחית שלהם משי תלסת, יש בכך נסיון להוציא אותנו מהעם הזה. גוש-אמונים הופך אותי לנטע זר בעם הזה...

מתאר זאת כך: "באותו לילה, אחרי הצות, התארגנה יחידת הסיוור כדי להמר שיד בראש הטור לעבר חברון. עוד לפני הכיפורים, כאשר נוסד גוש-אמונים ואני שאלתי את עצמי איפה הם היו במשך שבע שנים מאז 1967. כאשר שירתתי אחרי מילחמת יום-הכיפורים מעבר לתעלה, נדהמתי מזה שהיו מי שקראו למקום "ארץ גושן". היתה שם גם "ישיבת גושן". פתי אום האדמה הרחוקה הזאת, הפכה כמעט למולדת. אני עקבתי אחריהם בקפדנות בשטחים הכבושים, והדבר הנורא ביותר שראיתי במשך 15 שנה היה בזה שגוש-אמונים קבע אמות מידה דתיות. רבניו קוראים לתושבים הערביים בשטחים "גרתושב". הם רואים בערבי זר, ארעי, באחד מעיי תוני הגוש קראתי כתבה שקבעה, כי הערבים נפלטו לכאן ממדי בריות ערב — ועליהם לשוב אליהם. וזאת בהחלט האווירה המלווה את גוש-אמונים, את השקפתיו ומעשיו.

הדבר הנורא בסיפוח-החזית הוא בכך שנוצר מצב בלתי אפשרי לאנשים כמוני. זהו מצב של בניין קלפים מורכב, שבו ויתור קטן בגדה ימנית את תל-אביב, נוצרה בשנים האחרונות פריסה גדולה של צה"ל בגדה המערבית. במחנות צה"ל שפוגו בתוככי הקריהירוק בנו שיכונים ולצה"ל כבר אין לאן לחזור. נוצר מצב סגור ללא אפשרות חזרה ממנו. ישראל קשרה את עצמה לגדה המערבית במכוון. כיום, שליש מהגדה תפוס עלידי מיתקני צה"ל.

המסקנה האישית שלי מכל סיקור ובחינת פרשת גוש-אמונים נים מביאה אותי למצוקה, שאני וחברים שלי החושבים כמוני — ואני רואה את עצמי כפטריוט לא פחות מאנשי גוש-אמונים — מנוטלים. כי ברנע שהאידיאה הפוליטית-משיחית שלהם משי תלסת, יש בכך נסיון להוציא אותנו מהעם הזה. גוש-אמונים הופך אותי לנטע זר בעם הזה...

דני רובינשטיין היה עד ראייה לנקודת-היזנוק הראשונה של גוש-אמונים במהלך קרבות ששת-הימים, הוא **דני רובינשטיין** (45) הוא סופר דבר בשטחים הכבושים מאז 1967. במשך שנות עבודתו סיקר את פעילויות גוש-אמונים, תוך שהוא מלקט את האינספור-המרבית עליהם ועל האידיאולוגיה המפעילה אותם. החודש התפרסם בסידרת קו אדום שבהוצאת הקיבוץ-המאוחד סיפרו "מי לה" אלי: גוש-אמונים", המסכם את סיפור עלייתו ושקיעתו של גוש-אמונים. על תחושותיו לנכח גוש-אמונים ועל סיפורו סיפר **רובינשטיין** לדן עומרי:

המעקב אחרי גוש-אמונים הינו תוצר-לוואי של עבודתי בגדה המערבית. בעיקרון נועדתי לספל בנושאים ערביים, אבל בעיי תון תמיד אמרו לי: "לווינגר קורה בגדה, הגדה זה לא רק חברון אלא גם קריית-ארבע".

הנושא העיקרי שעניין אותי בגוש-אמונים התמקד ביחסים בין היהודים הערבים. עד מהרה התברר לי כי התופעה ששמה גוש-אמונים הפכה למרכיב בעל חשיבות עצומה ליחסינו בהווה ובעתיד עם הערבים. אולי הייתי יכול להתייחס בהכנה ובסליחות לכל אותם אלמנטים דתיים ומשיחיים של גוש-אמונים, אלמלא נכנס בהם העניין הערבי. אם לא היו ערבים בארץ וגוש-אמונים היו עוסקים במשיחיות ושאר התופעות שבהן הם עוסקים, זה היה משנה לי פחות.

"גרתושב"

התחלתי לעקוב אחרי מעשי הרב לווינגר בחברון, אבל את העניין הגדול יותר גיליתי מאוחר יותר, אחרי מילחמת יום-